

ELAINE SHANNON

**DE VAL VAN
LEROUX**

Vertaling Erik de Vries

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © by Michael Mann Books LLC
Oorspronkelijke titel: *Hunting LeRoux*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2019 Erik de Vries
Omslagontwerp: Chris Sergio
Omslagbewerking: DPS Design & Prepress Studio
Omslagbeeld: © DEA source
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0335 1
ISBN 978 94 027 5829 0 (e-book)
NUR 339
Eerste druk september 2019

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1 –

25 SEPTEMBER 2013

De gierende uithalen van de huilende blonde reus gingen door merg en been. Zijn turkooiskleurige surfshort met bloemetjesopdruk – doorweekt van zijn dikke tranen – en zijn teenslippers vormden zijn idee van een outfit waarmee je kon opgaan in de massa.

Dennis Gögel, voormalig scherpschutter uit het Duitse leger en daarin zeer bekwaam, was zojuist aangekomen in Monrovia, de hoofdstad van Liberia, om een klusje op te knappen voor zijn werkgever, Paul Calder LeRoux, een excentrieke ondernemer die een fortuin had verdiend met zijn schimmige online handel in medicijnen.

De geopolitieke reikwijdte van LeRoux' zakelijke belangen – Colombiaanse cocaïne, meth uit Noord-Korea, geavanceerde wapensystemen, oorlogswinsten, en het omzeilen van de sancties tegen Iran – breidde zich uit. Uit het aanwassende contingent Amerikaanse en Europese militairen dat in Afghanistan, Irak en in NAVO-verband had gevochten, rekruteerde hij huurlingen om zijn vergeldingsacties uit te voeren. De meeste veteranen wisten zich zonder incidenten weer aan het burgerleven aan te passen, maar een aantal, onder wie Gögel, bleef een verstokte avonturier op zoek naar Neverland. LeRoux, niet te beroerd de rol van kapitein Haak op zich te nemen, installeerde hen in een safehouse in de bandeloze Thaise toeristenmagneet Phuket en financierde hun van adrenaline overlopende escapades. Het enige wat ze in ruil daarvoor hoefden te doen, was zo nu en dan afrekenen met personen die hem hadden bedreigd of dwarsgezet.

Gögel, de beste schutter van het gezelschap, nam altijd de lastigste klussen voor zijn rekening: de zogeheten ‘bonusklussen’, zo genoemd omdat er financiële bonussen aan waren gekoppeld. Hij zou in Monrovia zijn eerste opdracht voor LeRoux uitvoeren, het vermoorden van een DEA-agent genaamd Joey Casich, die zich in de Amerikaanse ambassade aldaar ophield, en zijn informant Zaman (‘Sammy’ voor zijn gabbers in Colombia), een Libische kapitein-ter-zee en tevens doorgewinterde smokkelaar. LeRoux achtte Casich en Sammy stoorzenders voor hem en zijn nieuwe zakenpartners, een Colombiaanse organisatie die bezig was een cocaïnelijn op te zetten van Zuid-Amerika via West-Afrika, met Europa als eindbestemming.

De aanvoerder van LeRoux’ knokploeg, Joseph Hunter, voormalig scherpschuttersinstructeur en drilsergeant in het Amerikaanse leger, had spionagefoto’s van Casich en Sammy ontvangen, aangevuld met een uitvoerig observatieverslag waarin hun gangen en gewoonten minutieus waren weergegeven. Op de foto’s waren Casich en Sammy samen te zien, tijdens onderlinge ontmoetingen op diverse locaties in Monrovia. Hunter, bijzonder trots op zijn door zijn koelbloedige efficiëntie afgedwongen positie als LeRoux’ belangrijkste zware jongen, hing de foto’s aan de muur in het safehouse van de moordenaars, en gaf Gögel en diens metgezel Tim Vamvakias, een voormalig lid van de Amerikaanse militaire politie, opdracht de gezichten goed in hun geheugen te prenten en een aanvalsplan op te stellen.

De huurmoordenaars vermoedden dat Sammy niet zo moeilijk te vinden zou zijn. Hij was jong en brutaal, had een walnootkleurige huid, zwarte ogen en een duivelse grijns. Hij droeg modieuze kleding, in de stijl van de West Coast-gangsters: zwart T-shirt, zwarte gevechtsbroek en een Oakley-zonnebril.

Het herkennen van de Amerikaanse agent zou meer moeite kos-

ten. Door Casichs bleke huid, middelbare leeftijd, gemiddelde lengte en postuur, vrijetijdsjas met rits, poloshirt en kakikleurige broek leek hij op een willekeurige zakenman zoals je die op luchthavens en in hotellobby's overal ter wereld tegen het lijf kunt lopen. Zijn onopvallende verschijning berustte geenszins op toeval. De spelers van beide kampen wisten dat het opgaan in de massa een eerste vereiste is voor wie anoniem wil reizen. Dat betekende dat een DEA-agent zich diende te hullen in saaie slobberkleding, niet geschikt voor behoedzame manoeuvres, het intrappen van deuren, het klauteren over muren en het springen uit ramen; hardloopschoenen, mits niet te fel gekleurd; effen shirts en jaszjes met zakken die groot genoeg waren om een handvuurwapen, een badge, een paar handboeien en twee of drie mobieltjes in mee te nemen. Iedere agent beschikte over minimaal één telefoon per alias. Geen korte broeken – die waren voor in de sportschool. Pakken waren voorbehouden aan de diploma-uitreiking van de kinderen, bruiloften, scheidingszaken en begrafenissen.

Gögel negeerde tijdens zijn vier vluchten tussen Phuket en Monrovia Hunters regel over het opgaan in de massa, en lapte ook een oude volkswijsheid aan zijn laars – *Mann soll das Fell des Bären nicht verteilen, bevor er erlegt ist*, oftewel, je moet de huid van de beer niet verkopen voordat hij geschoten is. Hij nam met zijn frivole zomeruitdossing een voorbarig voorschot op de succesvolle afloop van deze bonusklus – de eerste in een lange reeks, verwachtte hij – die hem en Vamvakias tachtigduizend dollar zou opleveren. LeRoux en de Colombianen hadden aan vijanden geen gebrek. Als hij er een paar zou weten uit te schakelen, zou hij een rijk man zijn.

‘Ik doe het voor mijn plezier,’ vertelde Gögel aan Hunter tijdens de voorbereidingen op de liquidaties. ‘Ik houd van dit werk... Ik ben op dit moment heel tevreden met mijn werksituatie.’

De zaken liepen echter niet zoals de jonge Duitser had bedacht.

Nu zaten zijn van de anabolen opgezwollen onderarmen hulpeloos vastgeklemd in de handboeien die hem in de stoel van een privé-vliegtuig op zijn plaats hielden. Het toestel stond met draaiende motoren op de startbaan terwijl de piloot en de copiloot de koers uitstippelden naar een klein privévliegveld in White Plains, New York. Vandaaraf zou hij naar een federale rechtbank in het zuiden van Manhattan worden overgebracht.

De boeien boden hem net voldoende bewegingsvrijheid om zijn hand naar zijn lippen te kunnen brengen. Om de zoveel tijd kuste hij het stukje papier waarop het telefoonnummer was gekrabbeld van het Russische meisje dat hij in Phuket had ontmoet. Gezien het feit dat deze grote kerel als een kind om haar zat te jammeren, moet ze wel erg bijzonder zijn geweest. Je zou verwachten dat bij iemand die het menselijk ras jaar in jaar uit door het vizier van zijn scherp-schuttersgeweer heeft gadeslagen, alle romantische neigingen wel zouden zijn afgestompt. Liefde is ondoorgrondelijk.

Vamvakias hing haast lethargisch in zijn stoel achter in het vliegtuig. De magere eenenveertigjarige man uit San Bernardino, Californië, liep al wat langer mee dan Gögel. Uiteindelijk zou hij in de rechtbank verklaren dertien jaar voor de service te hebben gewerkt, waarvan acht in actieve dienst als speurhondenbegeleider en lid van een op militaire leest geschoeide SWAT-politie-eenheid. Hij was als soldaat nooit betrokken geweest bij gevechtshandelingen, maar had nadat hij in 2004 het leger had verlaten, op contractbasis deelgenomen aan operaties waarbij met speurhonden naar explosieven werd gezocht in het Qatarese Doha en in Kandahar, Afghanistan. Hij was door zijn laatste opdrachtgever de laan uit gestuurd omdat hij had verzwegen diabetespatiënt te zijn. Hij kwakkelde met zijn gezondheid, maar had het gevoel dat daar deze keer geen rekening mee zou worden gehouden.

De jongste van de twee kon niet stil blijven zitten. Hij wiebelde

onophoudelijk op zijn stoel en trok voortdurend grimassen. Wat bepaald niet hielp was dat Taj, een vierendertigjarige, intimiderende DEA-agent, in de stoel recht tegenover Gögel had plaatsgenomen en hem in niet-onvriendelijke bewoordingen uitlegde dat hij zich onderweg over hem zou ontfermen. Nadat hij tegenover Gögel was gaan zitten, wenkte hij met een glimlach de stewardess, aan wie hij nog een Pepsi vroeg voor Surfer Dude. En nee, helaas kon ze verder niets voor de arme stakker doen. De knappe Duitser was nog maar zevenentwintig, en het leven zoals hij dat had gekend was nu al voorgoed voorbij. Hij had misschien wel twintig jaar in een cel van tweeënhalve bij drie voor de boeg. Hij zou als bleke, weke vijftiger de gevangenis verlaten. (In werkelijkheid bekende zowel Gögel als Vamvakias schuldig te zijn aan moord met voorbedachten rade op een politiefunctionaris, respectievelijk te hebben geholpen bij het beramen van deze en andere zware misdrijven. Beiden werden veroordeeld tot een celstraf van 240 maanden.)

Taj voelde geen medelijden met Gögel. Wat hem betreft waren een paar decennia celstraf nog te weinig voor deze macho-eikel. Taj was kort daarvoor uit Afghanistan teruggekeerd, waar hij vier jaar lang in vermomming had rondgelopen om binnen de taliban en het Afghaanse heroïnekartel dat hen financierde, een netwerk van informanten op te bouwen. Hij had onder zowel Amerikaans gezag als dat van een van hun bondgenoten aan het front gevochten. Hij had goeie kerels zien sterven, jonger dan hij zelf of Gögel, had ze zien doodbloeden na inslagen van projectielen die Gögels baas, LeRoux, aan de terroristen in Iran verkocht. De agent bezag zijn gevangene met een mengeling van kille woede en een soort afstandelijke ironie. Ze hadden op hetzelfde moment in Afghanistan gediend, ogenschijnlijk aan dezelfde kant. Taj vroeg zich af hoeveel burgers de Duitser had gedood om te controleren of zijn wapen nog naar behoren functioneerde.

Vlak voor vertrek boog Taj, gehuld in een blauwe uniformjas met in schreeuwerig geel de letters DEA op de rug, zich naar Gögel, keek hem aan met ogen die brandden als hete naalden en snauwde: ‘Herken je mij?’

Gögel keek hem aan en schudde zijn hoofd.

Toen werden Gögels ogen plots zo groot als schoteltjes. WTF. Sammy de Libiër? Een wout? Dat was het moment waarop de Duitser was gaan snotteren. Hij realiseerde zich dat hij in de val was gelopen, dat hij was bespeeld, dat hij het uitgeworpen aas niet had kunnen weerstaan. Taj was de man die Gögel in Monrovia had moeten vermoorden. Ze starden elkaar gescheiden door een onoverbrugbare kloof aan.

Taj had in zijn jeugd baat gehad bij een aantal voordelen dat zijn doelwit juist had moeten ontberen. Gögel had een weinig enerverende, maar verder normale opvoeding gekend. Die van Taj was extreem naar binnen gericht geweest; hij had zich kunnen laven aan de onvoorwaardelijke liefde van zijn familieleden, want buiten loerde een maatschappij die in brand stond. Hij was in 1979 geboren, in Kaboel, een paar maanden voordat daar de Sovjettanks door de straten reden. Hij zat de eerste tien jaar van zijn leven gevangen tussen het spervuur van de mujahideenstrijders en de Sovjettroepen die Kaboel belegerden. Vele avonden kropen hij en zijn familieleden bij elkaar in een donkere, ondergrondse schuilkelder die ze onder hun eettafel hadden uitgegraven. In de buurt van hun huis en zijn basisschool ontploften dagelijks bommen. Zijn oom, een arts, kwam bij een raketaanval op het ziekenhuis waar hij de gewonden behandelde om het leven. Zijn grootouders en een andere oom werden gedood door de bajonetten en de kogels van Russische soldaten die hun boerderij plunderden.

In februari 1989, toen de Russische bezetting op haar laatste benen liep, besloot de geheime dienst van het communistische regime

over te gaan tot de liquidatie van zijn vader, een ingenieur die op de politieke afdeling van de Amerikaanse ambassade werkte. Zijn vader was al eens van spionage beschuldigd en gemarteld. Hij en zijn vrouw werden gewaarschuwd door een vriend bij de inlichtingendienst – jullie moeten nu het land uit! Ze stonden voor een duivels dilemma. Ze droegen de op dat moment tien jaar oude Taj en zijn twee tienerzussen over aan een mensensmokkelaar die beloofde hen via de Khyberpas naar Pakistan te zullen brengen. De ouders klommen met een goed ingepakte baby in een door een tweede smokkelaar bestuurde vrachtwagen. Zo splitsten ze het gezin op, in de hoop dat hun oudste kinderen gespaard zouden blijven, mochten zij worden aangehouden en doodgeschoten.

Taj heeft zijn kinderjaren achtergelaten op de bevroren berghellingen van het Hindu Kush-gebergte dat boven Tora Bora uittorent. Zijn vader had hem duidelijk gemaakt dat hij nu de man was binnen het gezin, die de taak had zijn oudere zussen veilig over de bergpas te loodsen. Taj was ervan op de hoogte dat maagden op de bazaar voor veel geld werden verhandeld. Hij wist wat hem te doen stond – alert zijn, onvindbaar blijven, nooit slapen, en zorgen dat ze alle drie in beweging bleven. De familie werd wonderbaarlijk genoeg in Peshawar herenigd. De daaropvolgende omzwervingen die een aantal jaar in beslag namen, brachten hen uiteindelijk naar Californië, een smeltkroes vol *taquerias*, photentjes en tattoowinkels. Hoewel zijn als ingenieur opgeleide vader emplooi wist te vinden bij een Amerikaans oliebedrijf, bleef het sappelen. Taj had meerdere bijbaantjes om zijn boeken, schoenen, schoolgeld en alles wat hij verder begeerde te kunnen bekostigen. Hij werd opgevoed met, in willekeurige volgorde, ontzag voor de God van Mohammed, Abraham en Jezus, voor de Amerikaanse grondwet, het Amerikaanse onderwijssysteem, het Amerikaanse arbeidsethos, en Willie Nelson en Harley-Davidson.

Hij wilde zich na de aanslagen van 11 september 2001 aansluiten bij de Amerikaanse marine, maar zwichtte voor de met tranen overgoten smeekbede van zijn moeder – ‘geen oorlog meer!’ Hij haalde zijn master criminologie en ging aan de slag bij de DEA, omdat ze beloofden hem de straat op te sturen en hem niet achter een bureau rapporten zouden laten schrijven of vertalen. Hij had een bloedhekel aan papierwerk. Al in zijn eerste week ging hij undercover en mengde zich tussen de meth- en heroïnedealers van onduidelijke mediterrane herkomst. Hoewel hij geen woord Spaans sprak en enkel wat Spanglish beheerste dat hij van zijn middelbareschoolvrienden had opgepikt, speelde hij zijn rol als Mexicaans kartellid met verve.

Hij hoefde zich als Sammy de Libiër niet eens een nepaccent aan te meten, en kon volstaan met een aantal kiekjes waarvoor hij uitdagend had geposeerd. Hij ontdekte dat niet zijn taalvaardigheid de doorslag gaf, maar de manier waarop hij zich gedroeg. Zolang hij maar bleef snoeven, zich gedroeg als een kille moordenaar die voortdurend opschepte over het geld dat hij aan zijn doelwitten ging verdienen, zou niemand zijn familieverhaal in twijfel trekken.

Hij keerde in 2009 naar zijn geboorteland terug met de opdracht in de taliban en het heroïnekartel dat hen steunde te infiltreren. De weelderige akkers opiumpapaver hadden een ogenschijnlijk beheersbaar conflict doen uitgroeien tot een hardnekkige, zichzelf in de staart bijtende slang. Hij kon zijn informanten aanspreken in het Farsi, Dari en Pasjtoe, en besloot zijn talenkennis en zijn op straat opgedane vaardigheden in te zetten om het lijden van de gewone Afghaan te verzachten – wiens kinderen in de bittere kou, te midden van mijnenvelden, begraafplaatsen en open riolen om eten en aalmoezen bedelden. Noem het altruïsme, of het concentratiekampsyndroom; hij wist dat hij het aan een ongelofelijke dosis geluk had te danken dat hij zichzelf aan een dergelijk lot had kunnen onttrekken.

Zoals het alle krijgsplannen vergaat, kon ook de door de DEA gekozen strategie om het kartel te ontmantelen, het conflict te bekorren en de fundamenten te leggen voor stabiliteit en wederopbouw, al bij de eerste schermutselingen de prullenbak in. Op de agenten van de DEA na, waren er maar weinigen binnen de Amerikaanse overheid die de aanpak van de heroïnehandel prioriteit toedichtten. Beide oorlogskampen profiteerden van de heroïne. Prominente figuren uit de Afghaanse, doorgaans pro-westerse machtskringen verdienden er grof geld aan. De Amerikaanse en de NAVO-troepen vreesden dat het aan banden leggen van de drugshandel ten koste zou gaan van hun draagvlak. De taliban-rebellen betaalden hun wapens en logistieke ondersteuning hoofdzakelijk uit de drugswinsten. Osama bin Laden en zijn volgelingen handelden voor zover de DEA kon overzien niet rechtstreeks in drugs, maar Bin Laden werd beschermd door zowel de taliban als de Palestijnse autoriteiten, die beide garen sponnen bij de opbloeiende heroïnehandel in Zuid-Azië. Taj en zijn partners namen niet alleen de gelegenheid te baat de fijne kneepjes van de drugshandel onder de knie te krijgen, maar zetten hun informanten en afluisterpraktijken in om de Amerikaanse troepen en NAVO-troepen te helpen explosieven en wapenpartijen te onderscheppen, hinderlagen en bombardementen te omzeilen, en de locatie van belangrijke doelwitten vast te stellen. Op verzoek van de commandanten van de Amerikaanse elite-eenheden stuurde Taj een aantal informanten de grens over naar het Noord-Pakistaanse Waziristan om diverse gijzelaars op te sporen, onder wie de Amerikaanse soldaat Bowe Bergdahl en de Amerikaanse toeriste Caitlan Coleman, haar Canadese echtgenoot en hun in gevangenschap ter wereld gekomen kinderen. De Afghaanse informanten slaagden erin de gps-coördinaten te bemachtigen van de compounds waar de gijzelaars door Afghaanse, aan de taliban gelieerde rebellen gevangen werden gehouden.

Na vier jaar in het oorlogsgeweld te hebben gebivakkeerd, maakte Taj in 2012 de overstap naar de Special Operations Division van de DEA. Milione haalde hem bij zijn 960 Group. Als je er geen bezwaar tegen had uit de koffer te leven, was dat de beste baan die de agency te bieden had. Miliones team had een vrijbrief om overal ter wereld op te treden tegen internationale drugs- en wapenhandel en tegen de witwasoperaties die voor de terroristische groeperingen en malafide regimes van levensbelang waren.

De agenten kwamen soms oog in oog te staan met de CIA. Het wilde weleens gebeuren dat de CIA de wapen- en drugssmokkeelaars die de DEA-agenten wilden oppakken, wilden rekruteren om zelf meer informatie te vergaren. Dat kon de CIA doen omdat hun missies zich in het buitenland afspeelden, geheim waren en buiten het Amerikaanse rechtssysteem vielen. De DEA-agenten waren gebonden aan Amerikaanse wetten, regels en procedures die John Adams en Wyatt Earp nog bekend zouden voorkomen. Hun kracht lag in de rechtszaal. Geen drones, geen uitleveringen, geen geheime gevangenschappen, geen gemartel, geen illegale taps, geen clandestiene veroordelingen, geen standrecht, en geen gerichte executies.

Wim Brown, Miliones plaatsvervanger, stond aan het hoofd van het Afrika-team van de 960 Group op het moment dat LeRoux' organisatie hun aandacht had gewekt. Halverwege het onderzoek werd hij overgeplaatst naar Nairobi. Hij was grijs, innemend, ad rem, en door niets op de kast te krijgen, op Washington na, een kliek die hij verafschuwde. Onder Milione stonden de twee agenten die zich met LeRoux bezighielden – de babbelzieke, energieke, heetgebakerde charmeur Cindric; het bedachtzame, pietluttige, door en door betrouwbare ijskonijn Stouch. Cindric schoot met hagel. Stouch zoomde eerst in.

Taj deed het handwerk. Voor de Gögel-Vamvakias-arrestatie droeg hij twee petten, eerst die van Sammy de Libiër en later die van

Gögels begeleider en bodyguard. Taj was kleiner dan Gögel – niemand binnen de DEA evenaarde diens omvang – maar hij had vuurgevechten meegemaakt op plekken waar doorsnee soldaten nog nooit van hadden gehoord, en hij was niet van plan zijn dag te laten verzieken door een ontsnappingspoging van deze blonde lijntrekker.

Gögel was afkomstig uit de kleine slaapstad Stadthagen, op een uur rijden van Hannover. Op zijn derde overleed zijn moeder aan astma, waarop zijn vader de zorg voor hem aan zijn grootouders overliet.¹ Toen hij in 2007 op zijn achttiende met goed gevolg de handelsschool had doorlopen, meldde hij zich bij de Duitse krijgsmacht, waar hij een getalenteerd schutter bleek. Hij werd als scherpschutter ingedeeld bij de Panzergrenadier-divisie, vergelijkbaar met de Amerikaanse Army Rangers, werd twee keer uitgezonden naar Kosovo en kreeg in 2010 eervol ontslag.

Afgezwaaide soldaten met verstand van communicatie en elektronica konden bij bedrijven of in de IT aan de slag, of vonden geregeld emplooi bij de politie. Vliegers werden piloten in de burgerluchtvaart of luchtverkeersleider. Er was in West-Europa echter weinig vraag naar de vaardigheden van een scherpschutter. Gögel raakte in de ban van het ‘Facebook voor huurmoordenaars’, zoals ex-commando’s het noemen, waarop rondzwervende Amerikaanse en Europese veteranen actief waren. Hoewel het niet letterlijk een Facebookpagina betrof, diende het platform een vergelijkbaar doel voor de rusteloze, duimendraaiende en doorgewinterde soldaten, wier aantallen als gevolg van de militaire acties van de VS en de NAVO in Kosovo, Bosnië en Herzegovina, Irak en Afghanistan sterk waren gegroeid. Op actie beluste mannen van vele nationaliteiten zochten elkaar op, troffen elkaar tijdens gevechtshandelingen, of tijdens hun werkzaamheden bij spionage-eenheden of in commandocentra. Velen die na hun actieve periode bleven snakken

naar risicovolle klussen, kwamen terecht bij beveiligingsfirma's die diplomaten, VN-medewerkers, buitenlandse waarnemers, zakenmensen en hulpverleners beschermden. Dankzij smartphones en versleutelde berichten-apps als WhatsApp, Wickr, ProtonMail en Signal, was het voor oude legermakkers een koud kunstje contact met elkaar te onderhouden en aan elkaar klussen door te spelen.

Gögel werkte kortstondig als beveiligder voor een tv-zender in Kaboel, en trok toen verder naar de Perzische Golf en de Indische Oceaan, waar hij werk vond als beveiligder op de koopvaardij, die voor de Somalische kust werd geplaagd door de welig tierende piraterij. Dankzij de lange dagen en nachten op zee had hij meer dan voldoende tijd zich te wijden aan zijn favoriete bezigheid: bodybuilding. Hij gebruikte landvasten als trainingstouwen, balanceerde met zijn tenen op emmers terwijl hij zich tientallen keren op zijn knokkels opdrukte, en gebruikte ook anabolen.

Begin 2013 leerde hij Hunter kennen, een nukkige kerel uit Kentucky die zich Rambo noemde. Dankzij zijn glimmende kale schedel, zijn gebeeldhouwde jukbeenderen en opgeblazen spieren deed hij die bijnaam alle eer aan. Gögel was, zou hij later optekenen in een brief die hij in de hoop op clementie naar het gerechtshof in New York stuurde, geïmponeerd door Hunters stoere verhalen en zijn veelal onterechte beweringen als zou hij betrokken zijn geweest bij speciale operaties. Ook beweerde Hunter een ascetisch leven te leiden, gericht op het perfectioneren van lichaam en geest, en inmiddels leiding te geven aan, aldus Gögel, 'een groep zeer gespecialiseerde beveiligers die vooraanstaande cliënten beveiligt en verdedigt'. Gögel klampte zich aan Hunter vast, zou hij later bekennen. 'Ik zag hem niet alleen als mentor, maar ook als de vaderfiguur die ik nooit had gehad. Hij gaf me alles waarvan ik had gedroomd, een carrière en een familie. Ik dacht dat ik mijn leven eindelijk op orde had.'

Gögel had Hunter verkeerd ingeschat. De verzuurde Amerikaan

zat helemaal niet op zo'n vaderrol te wachten. Hij wierf huurlingen om LeRoux tevreden te houden,² die hem had opgedragen te zoeken naar 'bekwame kerels die bereid zijn vuile handen te maken'. Met vuile handen werden liquidaties bedoeld. Het bekwame waar LeRoux op doelde, verschilde per klus. De Filipino's en Israëliërs die in de callcenters van zijn farmaceutische e-commercebedrijven werkten, moesten netjes, beleefd en discreet zijn en moesten kennis hebben van creditcardautorisaties.

LeRoux zocht voor zijn beveiligingsploeg Amerikaanse en NAVO-veteranen die fysiek in topconditie verkeerden, gedisciplineerd waren en zonder morren bevelen uitvoerden. Hij was niet tevreden over twee door Hunter verworven huurmoordenaars, Adam Samia en Carl David Stillwell, sjofele kerels die in Roxboro, North Carolina woonden, wapens verzamelden en droomden van een bestaan als huursoldaat. Het duo had begin 2012 in opdracht van LeRoux de nog jonge Catharine Lee uit de weg geruimd, een makelaar die namens hem dure objecten had gezocht die hij via stromannen wilde kopen. Toen LeRoux vermoedde dat Lee hem bestal, had hij twee huurmoordenaars op haar afgestuurd. De jongens uit North Carolina verprutsten de zaak en lieten een spoor van bewijs achter dat oplichtte als de Strip van Las Vegas in het donker. Op het moment dat Gögel naar Monrovia afreisde, was het feit dat LeRoux grote sommen smeergeld aan Filipijnse politieagenten en andere functionarissen betaalde, de enige reden dat hij niet met de moord op Catherine Lee in verband werd gebracht.

LeRoux had Hunter laten weten dat de volgende lichterding huurlingen uit scherpschutters met gevechtservaring moest bestaan, die bereid moesten zijn willekeurige mensen voor vijftienduizend dollar per persoon te vermoorden. De lijst met mensen voor wie hij dat lot in gedachten had, groeide gestaag. Hij kon zich geen fouten meer veroorloven, die hij vervolgens via corrupte Aziati-

sche en Afrikaanse politiefunctionarissen moest afkopen. Maar hij wilde ook geen al te slimme huurlingen. Die zouden wellicht gaan tegensputteren of zelfs zijn bevelen negeren. LeRoux had het wel gehad met mensen die aan hem twijfelden. Hij duldde niemand in zijn buurt die zelfstandig kon denken. Hij deed het denkwerk namens hen allemaal.

Gögel voldeed aan het profiel. Hij was een meegaande gebruinde adonis die graag de bloemetjes buitenzette, niet al te snugger was en ogenschijnlijk door en door verdorven. Hij raakte vooral opgewonden over de secundaire arbeidsvoorwaarden van de baan – een appartement op Phuket, kristalzuivere stranden, zakken vol geld, alle ecstasy die hij maar wilde, en een sportschool waar hij kon trainen tot zijn spieren hard als staal waren. In elke go-goclub zou hij de barvrouwen en ladyboys van zich af moeten slaan. LeRoux en Hunter hadden het huurmoordenaarsteam bewust dicht bij het uitgaansgebied van Patong Beach gehuisvest, de hoofdstad van de mondiale seksindustrie, gelegen op Hoereneiland waar het elke dag feest is – getoeter, stank, blingbling, flikkerende neonverlichting, *boom boxes*, tequila shooters, Suzy Wongs Rock Hard's Crazy Girls A Go Go, Club xTC – het ging maar door.

Phuket bood het soort jonge, ongebonden mannen naar wie LeRoux op zoek was niet alleen alle mogelijke vormen van vertier, het was ook een stad waarin ze vrijelijk en ongezien konden gaan en staan waar ze wilden. Het was geen standplaats van de traditionele georganiseerde misdaad. Overal mensen, overal auto's, luidruchtige toeristen op elk uur van de dag. 's Avonds zag het op de straten bij het strand zwart van de studenten, soldaten en matrozen met verlof; jonge professionals die hun benauwde werkhokjes ontvluchtten en vertier zochten bij de dames van plezier; dragqueens, deejay's, barmeisjes, barkeepers; vrouwen die seksshows opvoeren met andere vrouwen; vrouwen die seksshows opvoeren met slangen; mas-

seuses, serveersters, nog meer hoeren, vrouwen die met hun vagina pingpongballen en dartpijlen wegschoten.

Op deze dag echter – 25 september 2013 – was er ook bezoek op de stad afgekomen dat zich niet waagde aan een bezoekje aan dit soort gelegenheden.

Ook Cindric, Stouch en Milione waren in Phuket, en wilden van daaruit hun geplande arrestaties verrichten. Ze hadden Paul LeRoux en diens handlangers al sinds december 2011 in het vizier, en ze hadden 25 september bestempeld als *Takedown Day*, de dag waarop ze de gevaarlijkste componenten van LeRoux' operatie zouden ontmantelen – zijn legertje huurlingen en zijn drugs- en wapensmokkelaars.

De complexiteit van hun plan was extreem hoog. Gewone wets-handhavers en militaire inlichtingendiensten zouden het als krankzinnig hebben bestempeld. Zo kampten ze met het probleem dat LeRoux' vijf man sterke bewakingsteam wereldwijd opereerde. De leden ervan waren getraind in het ontdekken en ontwijken van spiedende blikken.

Om twee van de vijf verdachten, Gögel en Vamvakias, in de val te lokken, verzonnen Cindric en Stouch een uitvoerig, op Liberiaans grondgebied uit te voeren undercoverplan.

Milione zou in de huid kruipen van undercoveragent 'Casich' en Taj zou zich voordoen als 'Sammy de Libiër'. Samen reisden ze naar Monrovia. Er moesten geloofwaardige e-mails en gedetailleerde rapportages worden opgesteld waaruit bleek dat Casich en Sammy 'doelwitten' waren van een moordaanslag en door een Colombi-aans kartel in de gaten werden gehouden. De undercoveragenten simuleerden heimelijke ontmoetingen met in Monroviaanse uitgaansgelegenheden genomen low-resfoto's. Men liet kostuums en vermommingen aanrukken. Er moesten bewijzen als vliegtickets, rekeningen voor hotelovernachtingen, huurauto's en andere lo-

gistische zaken worden gefabriceerd. De Liberiaanse autoriteiten moesten worden ingelicht zodat de verdachten na hun arrestaties aan de DEA konden worden overgedragen. En dat alles in de wetenschap dat één foutje, één lek alles in het honderd kon sturen.

Het op operationeel vlak al zeer ingewikkelde plan moest ook nog in vijfvoud worden uitgevoerd. Met behulp van een tweede, meervoudige operatie in het Estse Tallinn zouden nog twee handlangers van LeRoux worden aangehouden: Soborski en Filter, die daar met een geheel andere missie bezig waren. En op drie verschillende locaties in het Thaise Phuket zouden nog eens zes LeRoux-handlangers worden opgepakt.

En alsof dit allemaal nog niet ingewikkeld genoeg was, moesten alle doelwitten overrompeld worden, en diende alle arrestaties vrijwel gelijktijdig plaats te vinden, zodat geen van de betrokkenen kans zag de anderen met een abort-bericht te waarschuwen – of, als het slimme huurmoordenaars betrof, door op een vooraf afgesproken tijdstip juist niet te bellen of te sms'en. Een aanwijzing om de benen te nemen hoefde niet per se geluid te maken. Elke arrestatiereeks moest in de aanloop naar Takedown Day tot in de puntjes worden voorbereid. Niets – van mogelijke moeilijkheden met de plaatselijke autoriteiten tot en met het weer – mocht een goed verloop van de vijf arrestaties in de weg staan.

De klus op Estse bodem zou evenveel logistieke en theatrale inspanningen vergen als die in Monrovia. De drie operaties in Phuket – die werden uitgevoerd in samenwerking met een Thaise SWAT-eenheid en een groep eliteagenten in burger – moesten resulteren in de aanhouding van Hunter, plus nog vijf mannen die op basis van onderschepte berichten en undercover bijgewoonde vergaderingen waren geïdentificeerd als de leiders van LeRoux' smokkelbende, die Noord-Koreaanse meth, Zuid-Amerikaanse cocaïne en vuurwapens van en naar vele landen verscheepte.